

(א) [ערכין ג: א:] (ב) [לעיל י: א:] (ג) [מוספי פ"ג:] (ד) [לקמן כו: כח:] ערכין ג: א:] (ה) [מוספתא ס:] (ו) ע"ו ג: לעיל כה: (ז) [לקמן כז:] (ח) [ס:] (ט) [לקמן כח:] (י) [לקמן מא:] [כח: כג: ס:] [ע"ו מוספות קדושין מא: מ:] [ע"ו הא גמלא:] (ל) ע"ו לעיל י: (מ) [דף כו:] (נ) יומא פ ע"א.

הנהרות הב"ח

(א) תוס' ד"ה משום נקי וכו' הלכה כן כדפירשתי:

ליקוטי רש"י

שלוחי מצוה אגן. להקביל פני ראש גולה דמיזב אדם להקביל פני רבו כנגל ופטרין כדחנן לקמן (דף כה). שלוחי מלוא פטורין מן הסוכה [לעיל י: ע"ב] ערבך ערבא צריך. שמה השומר עלמו יפסע [גיטין כח: א:] יישן בהם [א שיעת קבע ולא שינת עראי. שמה יפלו מידו [לקמן מא: א:]

הנהרות וציונים

(א) [דה"ל לכתוב בסוכות תהיו אלא השבוי היינו ישיבה דרך עיכוב והיינו כעין תדורו. תר"ט סוף מ"ד] [גליין:] [צ] [ערוך פי' שכן קורין לפשפש בערבי ויש זכורים קטנים] [גליין:] [ג] יש גורסין בביעי [מלשון בעיעת הפתן] וי"ל שכן הי' לפני רש"י [דק"ס:] [ד] [נראה דהיינו רב אשי הקדמון דא"כ איך יצויר שאביי השיב לו הא אביי שכיב קודם רבא כדאייתא כתובות סה ע"א וביום שמת רבא נולד רב אשי כדא" קידושין עב ע"ב] [גליין:] [ה] צ"ל רבי יוסי [מנחם משיב נפש] ובדק"ס בשם כ"י רש"י איתא רבי יוסי ברביהי החכם החריף [בדורות:] [ו] צ"ל והניחם [כת"י, וכ"ה בר"ן:] [ז] [נרצ"ל ולי"ת [וכ"ה ברש"י:] [ח] [הרשב"ש כתב שצ"ל דסכת ע"ן כסכת נפשות ושכ"ה בספקי תוספות אות נח [וכ"כ בשפת אמת עיי"ש:] [ט] צ"ל שאינו זהיר בשניה מניחן ביון דהדיר כאלישע שלא יפיה [בארות המים:]

לעזי רש"י

צינצ"ש. פירוש נקיס, יתושים (רש"י שנת דף עו ע"ב ד"ה ונעין רש"י חולין דף נה ע"ב ד"ה נקא), וצוים קטנים (ערוך ערך נק ג' ועין ערוך ערך יתוש). מורשי"ש. פירוש חמיות (השכלות בנות אחת) (עין דק"ס אות ח' ורש"י שנת דף קמ ע"ב ד"ה לא לינע צנוע), פמים (מרוס ויקרא כו, ו יד ועין רש"י סס).

הישן תחת המטה

משום ר' שילא אמרו חתן פטור. מקריאת שמע. לטריד ושאר בני חופה חייבין ולית להו להני תנאי העוסק במנוחה פטור מן המנוחה: תגריהון. הלוקחין מהן כדי למכור ולהמליחן לנריך להס: מוכרי תבלת. לליית: הולכי דרכים ביום פטורין מן הסוכה ביום. דכמיז

צסוכות תשבו כעין ישיבת ביתו כשם שכל השנה אינו נמנע מלכת בדרך צסחורה כך כל ימות החג שאינו יוס טוב לא הנריכו הכמוז למנוע: הולכים לדבר מצוה פטורין ביום ובלי"ה. אף על פי שאין הולכין אלא ציום ומשום לטרידים ודואגים צמחשצת המנוחה וצתיקוניה פטורין מן המנוחה: שלוחי מצוה אגן. שצאלו לשמוע הדרכה ולהקביל פני ריש גלותא: ארקתא. על שפת הנהר: שומרי גנות ופרדסין. אין זיין משם: בעין תדורו. כדרך שהוא דר כל השנה צציתו הזקיקמו תורה להניח דירתו ולדור כאן צסוכה עם מטותיו וכלי תשמישו ומלעותיו וזה אינו יכול להצילן שם מפני הטורח: פרצה קוראה אגנב. משל הדיוט הוא ואף כאן הגנב רואה אותו יושב צסוכה צלילה והוא נכנס וגונז הפירות לרוח אחרת: בריא דפירי. כרי של פירות שהוא תמיד לפניו ויכול לשומרן ואין כאן פרעה קוראה לגנב: רבי יוסי בריבי. יוסי החכם חריף שצדורו והוא ר' יוסי צן חלפתא: אגנבא בבלי"תא. ואע"פ שיש לה גג וגצוהה עשרה^ב והוא כאלו חוץ לסוכה: משום בקי. אינלל"ש: סרחא דגרגישתא. קרקע לצנה שהיו טחין זה קרקעית הסוכה: מצטער. שהסוכה מלענתו: תרתי או תלת. שמים או שלש פעמים יתן לתוך פיו מורשי"ל"ש: כדטעים בר בי רב ועי"ל אבלי"ה. צצוקר כשהולכין לצית המדרש ודואג שמה ימשכו השמועות וטועס מלא פיו ושומת: ירדם. שמה תחטפנו שניה וישן קצט: אבל לא שינת קבע. שמה יפית צהן: מוסר שינתו אחר. ערבך ערבא צריך. שמה אף הוא ישכב וישן: בין ברביו. דודאי לא ירדם: רבא אמר. לשמה ירדם לא חיישין הלכך צתפילין שרי וסוכה היינו טעמא דאסור שינת עראי לפי שאין קצט לשניה ואין זה חילוק צין קצט לעראי לענין סוכה שאין אדם קוצט עלמנו לשניה שפעמים שאינו אלא מנמנס מעט ודיו צכך הלכך זו היא שינתו וגצי תפילין לטעמא שמה יפית צהס ולא משום אסור שניה צנים פורתא לא אחי לדי הפחה: דנקיט אהו בידיה. לא קצט ולא עראי שמה יפלו מידו: דמנחי ברישיה. עראי מותר וקצט אסור שמה יפית: דפרים סודרא עלייהו. הניחם^א אלא מראשותיו צין קצט צין עראי ללא נתנה תורה למלאכי השרת: וראה קרי. נריך לסקלן מראשו צעוד הקרי עליו: ולא

פרק שני

סוכה כו.

חתן פטור מקריאת שמע. לטריד ושאר בני חופה חייבין לית להו להני תנאי העוסק במנוחה פטור מן המנוחה כדפירש צקונט' וקשיא דאי לית להו א"כ יתחייז חתן צסוכה ומשמע דצחתן פטור יותר מת"ק לכך נראה דקצטר חתן אין יכול לכיין דעתו כלל אפי' צפסוק ראשון אצל שאר בני חופה יכולין לכיין ואקריאת שמע לחודיה קאי וצכולהו אחריו מודי לת"ק:

ומכל מצות האמורות בתורה. מאי דליטריך למיחשב הני אגב דחשצינהו צצרייתא קמייחא: הולכי דרכים ביום. כל זה נפקא מתצבו כעין תדורו שצסם שאדם צציתו אינו נמנע מללאת לדרך וכן מלעטר דפטורו לעיל מן הסוכה היינו מתצבו כעין תדורו דאין אדם דר צמקוס שצמטער: וחייבין בלי"ה. כשאדם לן צלילה ציישוב: פרצה קוראה אגנב. לאו משום לית ליה לרצא דרעה דחשצו כעין תדורו צצרייתא היא לקמן צפירקין (דף כח:):

ואפילו חש בעיניו. אע"פ שאין צו סכנת עין דסכנת אצרי^א סכנת נפשות אפילו לחלל עליו את השצת כדמוכח פרק אין מעמידין (ע"ו דף קד כח:): גצי עין שמרדה:

משום בקי. ואע"פ שצפ"ק (דף יב.) דרש רצה צר רצ הונא מותר לישן צצילת חתנים אע"פ שיש לה גג ואע"פ שצצוהה עשרה אין הלכה (ה) (כרצה) כדפירשתי שם: תרתי ואון תלת. פירש צקונט' שמים או שלש פעמים יתן לתוך פיו מורשי"ל צלע"ו ויש ספרים שכתוב צהן תרתי תלת ציעי והכל אחד כדמוכח לקמן^ב גצי לימא תיהוי תיוצתיה לרצ יוסף ואציי דשיעור צית הצלעה כצלה^ג ולצוקן מסיק כדטעים לורצא מדרצנן ואזיל לכלה שזה מלא פיו דהיינו כצלה ושיעור זה דוקא צפת דפירי לאו צעו סוכה כדמסיק פרק צתרא דיומא (דף עט: וש) דקצט דידהו כאלילת עראי דפת: אבל שינת קבע לא. והא דלמרי' פרק צמה טומנין (שנת דף מט. וש) תפילין לריכין גוף נקי כאלישע צעל כנפים ואמר אציי שלא יפית צהן ורצא אמר שלא ישן צהן לאו דשרי אציי לישן דהא אסר אציי גופיה הכא אלא קצטר אע"פ שאינו זהיר צשניה^א כאלישע מניחן כיון דזהיר שלא יפית דשניה גופה אינה אלא גזרה שמה יפית:

הישן בתפילין. מתוך הלשון משמע דרצי יעקב שרי אפי' שינת קצט דאי לאו הכי צמאי פליגי וי"ל דכולהו מודו צשינת קצט דאסיר ופליגי צמילתיה דרצי נתן דצסמוך דשרי לישן צתפילין ציום שאין דרכו לישן שינת קצט וצלילה חולץ אפילו לשינת עראי דלמא ממליך וישן שינת קצט ור' יעקב לא חייש דלמא מיימליך:

נעלו אלא אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן^א במניח ראשו בין ברכיו עסקינן רבא אמר אין קבע לשינה תני חדא ישן אדם בתפילין שינת עראי אבל לא שינת קבע ותניא אידך^ב אין קבע ולא עראי לא קשיא^ג דהא דנקיט להו בידיה הא דמנחי ברישיה הא דפרים סודרא עלויה וכמה שינת עראי תני רמי בר יחזקאל כדי הילוך מאה אמה תניא נמי הכי הישן בתפילין ורואה קרי^ד אוחזו ברצועה ואינו

עין משפט
גר מצוה

דף א מ"י פ"ד מהל' ק"ט הלכה א סמוג עשין יט טוש"ע א"ח ס"י ע סעיף ג: דה ב טוש"ע א"ח ס"י לא סעיף ח: דף ג מ"י פ"ו מהלכות סוכה הלכה ד סמוג עשין מג טוש"ע א"ח ס"י תרמ סעיף ח: דף ד מ"י שם טוש"ע שם סעיף ט: דה ה ו מ"י שם טוש"ע שם סעיף י: דף ז ח מ"י שם הלכה ז טוש"ע שם סעיף ג: דף ט מ"י שם טוש"ע שם סעיף ד: דף י ב מ"י שם הלכה ו סמוג עשין מג טוש"ע א"ח ס"י תרלט סעיף ג: דף כ ג מ"י פ"ד מהל' תפילין הלכה טו טו סמוג עשין כז טוש"ע א"ח ס"י מד: דף ס טוש"ע א"ח ס"י מ סעיף א:

רבינו חננאל

משום ר' שילא אמרו חתן פטור וכל השושבינין וכל בני החופה חייבין. תניא ר' חנניא בן עקיבא אומר מוכרי ספרים ותפילין ומזוזות וכל ותגריהן ותגרי תגריהן וכל העוסקים במלאכת שמים לאתויי מוכרי תבלת (א) שחייבין בק"ש ופטורין מן התפלה ומן התפילין ומכל מצות האמורות בתורה לקיים דברי ר' יוסי הגלילי דאמר העוסק במצוה פטור מן המצוה: ת"ר הולכי דרכים ביום פטורים מן הסוכה ביום וחייבים בלילה הולכי דרכים בלילה פטורים בלילה וחייבים ביום הולכי לרבו מצוה פטורים ביום ובלילה כדבר חסדא ורבה בר רב הונא הוה אתו לשבתא דרגלא הוה גנו ארקתא דנהרא אמרי אגן שלוחי מצוה אגן ופטורין: ת"ר שומרי העיר ביום פטורין מן הסוכה ביום וחייבין בלילה פטורים מן הסוכה בלילה וחייבים ביום שומרי גנות ופרדסים פטורים ביום ובלילה: חולין ומשמשיהן פטורין מן הסוכה. ת"ר לא חולה ישיב בו סכנה אפי' חולה שאין בו סכנה ואפי' חוש בעיניו או בראשו וכן הלכה. ואסיקנא חולה הוא ומשמשי פטורים מן הסוכה אבל המצטער הוא לבדו פטור ואפי' אינו מצטער אלא משום בקי או משום סירחא וכירצא בה פטור וכ"ש אם מצטער בדבר של מעלה מאלו: כמה היא אכילת עראי ששנין שאוכלין חוץ לסוכה רב יוסף אמר ב' וגי לגימות אביי אמר כדטעים בר בי רב מידו ועייל לכלה. תני חדא ישן אדם בתפילין שינת עראי אבל לא שינת קבע כדמניחין ברישיה ישן בין קבע בין עראי כדמפריש סודרא עלייהו לא קבע ולא עראי כדנקיט להו בידים. תניא הישן בתפילין וראה קרי אוחזן ברצועה חשק שלמה על ר"ח

(א) לפניו צש"ס וצ"ח הגי פטורין מק"ש. ואולי דט"ס נפל צדכיי רצנו וקצת י"ל ע"פ דברי המוס' ד"ה חתן ודוק.

מד א טו"ע א"ח סי'
ללא סעיף א:
מה ב טו"ע א"ח סי' ד
סעיף טו:
בו ג טו"ע א"ח סי' רלא:
בו ד מ"י פ"ד מהלכות
תפילין הלכה כה סמג
עשין כז טו"ע א"ח סי' מ
סעיף ו:
בח ה ו מ"י פ"ו מהל'
סוכה הלכה ו סמג
עשין מז טו"ע א"ח סי'
תולט סעיף ז:

רבינו הנגאל

ולא אוחזן בקציצה. פי'
היא הטבלא דברי ר' יעקב
וחכמים אומרים ישן אדם
שינת עראי והוא כדי
הילוך מאה אמה אבל
שינת קבע יותר מזה
[אסור]. אמר רב אסור
לאדם לישן ביום יותר
משנת הסוס והוא שתין
נשמי. תניא ר' יוסי אומר
הילדים בזמן שנשותיהן
עמהם חולצין בין ביום
ובין בלילה ואח"כ ישנים.
ואקשי' ש"מ בעל קרי
אסור בתפילין ושנינו
מפני שרגילין בטומאה
(א) ת"ש בעל קרי אינו
אסור בתפילין. ת"ד שכח
ושימש מטתו בתפילין
אינו אוחזן לא ברצועה
ולא בקציצה עד שיטול
ידיו ויסירם מראשו מפני
שהידים עסקניות הן:
מעשה שהביאו לריב"ז
לטעום התבשיל כו'.
תניא לא שהלכה כן אלא
שרצו להחמיר על עצמן
אבל הלכה אוכל אדם
אכילת עראי חוץ לסוכה
והרצה להחמיר על עצמו
מחמיר. ואקשי' מדר'
(יצחק) [צדוק] (דרש)

חשק שלמה על ר"ח
(א) אינו מנין ואולי טפ"ה ונ"ל
וש"מ דבעל קרי וכו'.

כו:

הישן תחת המטה

פרק שני

סוכה

(א) יומא דף עט.
(ב) [עפרש"י שנת קנד:
ד"ה שמים צדי אלס],
(ג) שבת נו. (ד) ברכות
לה. (ה) [לעל כה.],
(ו) מדר. (ז) ברכות לה.
(ח) שם מה. (ט) פסחים
דף קז. (י) ועיי"ש עוד
בתור"ה עד שיאכל כוית
דגן.

גליון הש"ס

רש"י ד"ה כמיצ"ה וכו'
דמפרש במקום אחר.
עיי' במצות נודע
ניהיה מהדורא מנייה
מא"ס סי' כ:

תורה אור השלם

(א) עד מתי יצא תשקב
מתי תקום משנתך:
[מש"י ו. ט]

ליקוטי רש"י

נמ"ו במפה ואכ"ו
וכו'. שלשה קולין נגז' צו
אחת שלל נטל ידיו אלל
נמפה כרך ידיו משום
אניות הדעת ומוך לסוכה
אכלו ולא צריך אחריו ויומא
[ט].

הגהות וצינונים

(א) צ"ל ורובען (יעב"ץ
וכ"ה בדפ"ר): [צ] [לא
אדע מקומו דבקיודשין ע
ע"ב ברש"י ד"ה בי כובי
ובכתובות ק"א ע"א אסור
לצאת כו' לא פירש ע"י
בג"ש ד ע"א [גליון].
וכ"ה בנ"ב מ"ת אר"ח
סי' כ, וכן העיר בזה
בער"ג וסיים ולכן נ"ל
ד"ס יש בדברי רש"י
כאן, וע"י שפת אמת
שכתב וכמדומה לי שיש
ט"ס ברש"י וצריך להיות
שיחא בפרסא דהיינו
חלק יששית של פרסה
עכ"ל, ובדק"ס כתב
שבכ"י ליתא כל הדיבור
ברש"י: [ג] צ"ל לפניהם
(דפ"ר):

לעזי רש"י

א"צ"ש. פירוש נשימות
(עיי' רש"י חגיגה דף יב
ע"כ ד"ה ורוחות ונשימות
ורש"י בראשית ו. כב).

נמ"ו במפה. פירש בקונט' משום נקיות וצחנס פירש כן דרבי
לדוק כהן הוה כדמוכח פ' מי שמתו (ברכות דף יט:) וצסוף
פרק כל פסולי המוקדשין (בבב"ב דף לו.) והיה אוכל על טהרת
תרומה וידים שניות הן ופוסלות את
דבר דצפ"ק לשבת (דף יד.) דאפי'
פחות מכצילה מקבל טומאה כדמוכח
פרק שני דמס' טהרות (מ"א) דתנן
אין צו כצילה הוא טומא והכל טהור:
ולא בירך אחריו. סבר לה כרבי
יהודה דפרק שלשה שאכלו
(ברכות דף מט:) דדריש ואכלת ושצעת
וצרכת אכילה שיש זה שציעה דהיינו
כצילה ור"מ פליג ואמר דמצרכין
צכיות ונראה הלכה כוותיה מדאמר'
פרק כ"ד מצרכין (סג דף לח: ע"ס)
א"ר חייא בר אבא ר' יוחנן ראייתא את
ר' יוחנן שאכל זית מליח וצירך עליו
תחלה וסוף ועוד אמר' פרק שלשה
שאכלו (סג דף מט. ע"ס) א"ר חייא
בר אבא א"ר יוחנן לעולם אינו מוציא
רבים ידי חובתן עד שיאכל כזית
דגן וכן אמר רב הונא בר יהודה
משמיה דרב ומתוך הירושלמי משמע
דצצירה לא צעין כזית דאפילו
פרידה אחת של ענב או פרידה אחת
של רימון טעונה צרכה לפניה
ולאחריה והכי איתא צירוש' צריש
כ"ד מצרכין ר' יוחנן נסב זיתא
וצרך לפניו ולאחריו והוה ר' חייא
בר אבא מסתכל ציה ואמר ליה ר'
יוחנן צצלאה מה את מסתכל צי
לית לך כל שהוא ממין שצעה טעון
צרכה לפניו ולאחריו אית ליה ומה
צריכא ליה מפני שגרעינתו ממעטתו
ולית ליה לרבי יוחנן שגרעינתו
ממעטתו מה ענד ליה ר"י משום
צריה מילתיה דרבי יוחנן אמרה שכן
אפילו פרידה אחת של ענב או פרידה
אחת של רימון שהיא טעונה צרכה
לפניה ולאחריה וצה"ס שלנו יש כעין
מעשה זה פרק כ"ד מצרכין (סג דף

ולא יאחו בקציצה. הן תפילין עממן דפוס מושכן ורובען^א ודומה לו
צמס' גיטין צהניקין (דף נח.) ארבעים סאה קלוזי תפילין: לישן
ביום. מפני ציטול תורה: דמר. רצה צר נחמני: ברב. לממנו
למד מלת שינתו שהיה ישן רב ציוס כשיעור זה: דרב ברבי. ורז
למדה מרציו הקדוש שגדל אללו:
ורבי כדוד. כך קבל מאבותיו^ב שזו
היתה שינת דוד מלך ישראל: שיתין
נשמו. אלל"ס: הוה ניים. ציוס:
כמיצ"ה מפומבדיתא לבי בובי. דמפ'
צצמקוס אחר דהוה שינת פרסי:
הנכנס לישן. שאין כוונתו אלל לישן
ואינו מהרהר לדבר אחר: רצה חוץ.
תפילין: רצה מניח. לפי שציוס אין
דרכו לשמש עם אשתו ולא לישן קצע:
בל"ה חוץ. אפי' לשינת עראי דלמא
מימליך וישן קצע: הי"דים. צחורים:
לעולם חוץ. ואפי' ציוס: שרגילין
בטומאה. קס"ד שמא יראו קרי
שההור מלוי צהן: לימא קא סבר
רבי יוסי כו'. ומיצעי לן למיעצד
כוותיה שהלכה כמותו צרוז מקומות
דקיימא לן נימוקו עמו (גיטין דף
סו:): שמו יבאו וכו'. והא ודאי
אסור לצותן לנהוג צהו קלות ראש:
עסקניות הן. ושמא נגעו צמקוס
הטייפות: בותנ' אוכל פחות
מכביצה. מאכל פחות מכצילה:
נמ"ו במפה. לא נטל ידיו אלל
כרך צמפה ידיו משום נקיות דקסצר
פחות מכצילה לא צעי נט"י ולא צעי
סוכה ולא צעי צרכת המזון לאחריו
דדריש כרבי יהודה (ברכות דף מט.)
ואכלת ושצעת וצרכת אכילה שיש זה
שציעה והיינו כצילה אלל לפניו צכל דהו
צעי צרכה שהרי נהנה ואסור ליהנות
מן העוה"ז צלא צרכה^ג: גמ' מעשה
לסתור. וכי דרך המדצרים להציא אחר
דצריהם מעשה הסותר דצריהם דקתני
רישא^ד אוכלין ושותין עראי חוץ לסוכה
ומציא מעש' דלמעמי' מצשיל כרך סוכ':
הכי

לח:): דא"ר חייא בר אבא ראייתא את ר'
יוחנן אית מליח כיון דשקליה לגרעינתיה צצר ליה שיעורא אמר ליה מי סצרת כזית גדול צעינן צינוני צעינן וההיא זית דאתא לקמיה
דר' יוחנן זית גדול הוה דאע"ג דשקליה לגרעינתיה פש ליה שיעורא והשתא אי האי עוצדא דהש"ס שלנו היינו ההיא דירושל' א"כ חולק
על שלנו ולא סמכינן עליה מדלל שני ליה משום דצריה הוא אלל שמא שני מעשים היו וההיא דירושל' היה זית שלם ואכלו עם הגרעין
דהוי צריה אלל ההוא דהש"ס שלנו לא היה צו גרעין שכן סתם זית מליח צלא גרעין הוא ולא הוה צריה ולהכי הוצרך לתרך דגדול
היה וזית דירושלמי קטן מוזת צינוני היה והרוצה להוציא עצמו מספיקא צריך שיאכל כזית אפילו דצצר שהוא צריה ודוקא לענין
צרכה שלאחריה אלל לפניו מצרך אפי' פחות מכזית צכל דצצר לפניו לא צעינן שיעור דאסור ליהנות בעוה"ז צלא צרכה כדמשמע
מעוצדא דר' לדוק דקאמר ולא צריך אחריו כדפרי' משום דקצר לה כר' יהודה משמע הא לפניו צירך וכן פירש בקונט' ואמרין
צירושלמי צתחלת פרק כ"ד מצרכין^ה כל שאומר עליו שלש צרכות אומר לפניו המוציא לחם מן הארץ וכל שאין אומר עליו ג' צרכות
אין אומר עליו המוציא לחם מן הארץ הציצון הרי פחות מכזית דאין אומר עליו שלש צרכות מעתה לא יאמרו לפניו המוציא לחם
מן הארץ הא א"ר יעקב צר אחא לשאר מיניי נצרכא פי' לא אחא לחלק צין דצר שיש צו כשיעור לדצר שאין צו כשיעור אלל אחא לחלק
צין פת לשאר מאכל של חמשת המינים כגון מעשה קדירה שאין מצרכין אחריו ג' צרכות וכן כוצא דארעא^ו ופת הצאה צכיסנין כי לא קצע
סעודתיה עליוה^ז ופת אורז ודוחן שאין מצרכין אחריהם שלש צרכות אין אומרים עליהם^ח המוציא לחם מן הארץ ואע"ג דצריש כ"ד מצרכין
(סג דף לה. ע"ס) נפקא לן צרכה צתחלת צק"ו מצסוף כשהוא שצע מצרך כשהוא רעב לא כ"ס מ"מ לא שייך למימר דיו וצמשהו מצרך
צתחלת אע"ג דלא מצרך צסוף דאוחו ק"ו אינו אלל גלוי מלמא צעלמא דצרכה לפניו לאו דאורייתא כדתנן פרק מי שמתו (סג דף כ:):
צעל קרי על המזון מצרך לאחריו ואינו מצרך לפניו וכן צפ' היה קורא (סג דף טו. ע"ס) תניא הפועלים שהיו עושין מלאכה אלל צעל
הצית אוכלין פתן ואין מצרכין לפניה אלל מצרכין לאחריה שתי צרכות ולענין שתייה נראה שמצרכין אכזית יין על הגפן ועל פרי הגפן
אע"ג דלגצי יוה"כ לא הוי שיעור חסוד צפחות ממלא לוגמא כדאמר פי' צתרא דיומא (דף עג: ע"ס) לא ילפינן מיניה צרכת היין לאחריו
מדע דלענין אכילה הוי שיעורא ציוס הכפורים ככותבת ולענין צרכה מייצב לאחריו צכיות דהלכה כרבי מאיר כדפרישית ואית למ"ד
לענין קידוש דא"צ מלא לוגמא^ט הלך לצרך אחריו נמי יכול להיות דלא צעי מלא לוגמא ומיהו קצת היה נראה לדקדק דמודי ר' מאיר צשתיה
דצעי כצילה דצפרק שלשה שאכלו (ברכות דף מט: ע"ס) דריש ר"מ ואכלת זו אכילה ושצעת זו שתיה ואכילה צכיות ור' יהודה דריש ואכלת
ושצעת זו אכילה שיש זה שציעה ואי זו זו כצילה וכיון דנפקא לן לר"מ שתיה מושצעת א"כ צעי כצילה דלא הוי שציעה צפחות ושמא יש
לחלק צין שתיה לאכילה דלמא שציעה צשתיה הוי צפחות מכצילה וכל הני שיעורין דרצנן נינהו כדמוכח פרק מי שמתו (סג דף כ: ע"ס)
דאמר' הכא צמאי עסקינן דאכל שיעורא דרצנן ולענין צרכה דלאחריו לא מצינו שום שיעורא אלל כזית לר"מ וכצילה לר' יהודה וקרא
אסמכתא צעלמא דמדאורייתא צעינן שציעה גמורה והא דאמר' פרק שלשה שאכלו (סג דף מט.) שמעון צן שטח לגרמיה הוא דעצד
משמע דאינו מוציא אחרים ידי חובתן עד שיאכל כזית הא צכיות דגן מוציא אע"פ שהמלך והמלכה מסתמא אכלו כדי שצען לא דמי
גדול דרצנן לקטן דרצנן דלא מפיק דאורייתא דהא גדול אפילו לא אכל כלל היה ראוי (להו) להוציא אחרים וכן פירש שם צקונטרס^י:
ואמרו